

...de toamnă

Lucian Tatar

...de toamnă

o frunză mai bocește în vântul ce adie
pe creanga ce-i pustie la capăt de vecie
o cioară umple codrul cu stigăt și fiori
soarele-i o umbră ascunsă printre nori!

plouă încet în suflute și-n versuri
e toamnă peste noi și universuri
se-aud în taină plânsul florilor ce mor
un ultim stol de păsări pleacă în zbor!

cărări pustii și câmpuri ruginite
aleargă în priveliști nesfârșite
roata vieții se învâрте indiferent
dacă ești prezent sau ești absent!

ce noapte mare avem în fața noastră
luna e-o simplă bufniță albastră
pierdută-i ploaia în visul alb al nopții
iubirea strălucește în fața porții!

în soba veche ,focul arde în neștire
te țin de mână și vorbești iubire
în suflet arzi ca o văpaie viu aprinsă
iar corpul tău e-o flacără nestinsă!

în noaptea aceasta ,stele dacă vor cădea
norii și ploaia vor face o perdea
în brațe am să te țin ,iubirea mea
sărutul tainic ne va orchestra!

e noaptea noastră !...noaptea de toamnă,
când ne iubim ...doar ,ne iubim
afară plouă și e toamnă
nu vrem nimic ,nimic să știm
în noaptea aceasta ne iubim!

Lucian Tătar-Poezie
09 nov 2016